

сѣмъ тихъ и пленъ съ надѣжды, че ще му са даде ако не изсѣченыйтъ и истрѣбенъ лѣсъ, по не вознаграженіе. Като хвърлиочи случайно на *Cioto-Herald* прочете съ удивленіе за вчерашното събраніе. „Може бы, думаше вѣстникътъ, прѣзрѣныйтъ онзи калпазанъ да не е рачилъ да чака наказаніето на което щеше да го изложи общото негодованіе. Думаша даже че адвокатинътъ му Масонъ го извѣстилъ за опасността и го извелъ самси вѣнъ отъ границытъ на Щата. Но и вий прѣдпочитамы този начинъ, защото нещемъ да си оскверняваме рѣцѣтъ съ кръвь-тъ на тогози бездѣльника.“

Невъзможно е да опишж негодованіето или повече ярость-та на Френеца. Скочи тосъ частъ, очитѣ му хвърляхъ искры, закопча суртука, приготви си револвера и са затече на писалището на газетаря; нѣма сумивніе че ако го намѣряше, този день щеше да му бѣде послѣднийтъ; но по злополучіе бѣше мръкнжло, писалището бѣше затворено и Бюсси са принуди да си безъ да убіе нѣкого.

Прѣзъ ноць-та обаче лѣни умъ; като прочете имената на вититѣ на събраніето, той съгледа че творецъ на клеветата бѣлъ дѣртыйтъ Самуилъ; отъ него слѣдователно са рѣши да иска отговоръ и да го принуди да обяви че е лѣгълъ. Нанстина той гледаше че е единъ срѣщо хыляды врагове, но Бюсси не бѣше отъ обыкновенныйтъ че-